

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094487312/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

snart døsig. Så opdagede jeg uhyre langt borte noget sort klister, det flød slimet omkring i mange flige; det fæstede sig langsomt af sted på noget, der lignede en grussti; det ålede sig forsigtig og væmmelig hen imod mig; der dannede sig et hoved i den ene ende af det, der fremkom en stor, rund mund midt i hovedet, en hul hånd for munden, og lige med eet hørte jeg mit eget navn blive brølet ind i øret på mig, så mit hoved blev glødende af skræk, og jeg nær var faldet ud af sengen. Nu stod jeg op.

Denne gang blev jeg overrumplet, indrømmede jeg opbragt; for jeg var søvning, det vidste du, og du benyttede dig af det, selvfølgelig, fej og lumpen som du er – hvem du så er.

Jeg fik tøjet på og kom ud.

La mig nu se, om du vover at angribe mig! Nu er jeg vågen og har mine sanser i behold, kom så an! Tør du ikke ta en eller anden skikkebe på? Tør du ikke sige dit navn? For så har jeg en forbandelse, som du nok skal komme til at neje dig for, om du så var den almægtige Gud. For der er alligevel noget i et fortvivlet menneskes forbandelser; de taber sig ikke sådan uden videre hen i luften.

Ude i skoven satte jeg mig på en bænk og pustede efter løbet. Jeg søgte at interessere mig for tågenes form, for fuglenes kvadder o. s. v. Min pande blev tør, og jeg blev mere rolig. Her er kønt, så jeg med virkelig overbevisning og så ud mod bakkerne i horisonten.

Fuglepip! lød det så.

Jeg fór op og rystede søvnheden af mig. Det ord kan man ellers nok forstå, forklarede jeg mig; her er da fuglepip i mængde.

Træskoven! kom det lidt efter.

Nej, nu er det for galt! Dette her skal øjeblikkelig holde op kommanderede jeg. Ikke et muk mere af den slags.

Næseflugt! opponeredes der.

Nå ikke det! Vi skal dog se, hvem der har mest at sige her! Jeg sprang op og fløj hjem efter min revolver. Gik så i sindig triumf tilbage til min bænk.

Som sagt, der ønskes ikke mere af dette delirium; denne gang er det alvor; kommer det igen, så skyder jeg øjeblikkelig! Jeg sad